

V. Shybiko, Doctor of Law, Professor
Kyiv National Taras Shevchenko Kyiv

ACCESS TO JUSTICE FOR THE VICTIM IN CRIMINAL PROCEEDINGS FORM OF PRIVATE PROSECUTION BY THE CPC OF UKRAINE 2012

This article from the perspective of the victim's right of access to justice provisions of the CPC analyzes Ukraine in 2012 on criminal proceedings private form of prosecution. It stressed unduly legislator underestimation of the proceedings to which the new handheld dedicated chapter, which contains only three articles made proposals to improve regulation of the proceedings and guarantees the rights and legitimate interests of the victim ..

Key words: Criminal Procedure Code of Ukraine of 2012, private prosecution, victim access to justice.

УДК 346.1

В. Устименко, д-р юрид. наук, проф.,
Р. Джабраїлов, д-р юрид. наук, доц.

Інститут економіко-правових досліджень Національної академії наук України, Донецьк

СУЧАСНИЙ СТАН ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПЛАНУВАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО І СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ КРАЇНИ

У статті розглянуто сучасний стан правового забезпечення державного планування та акцентовано увагу на окремих дискусійних питаннях. Розроблено пропозиції щодо їх можливого вирішення. Відзначено, що дефекти сучасної правової політики Української держави обумовлюють незначний рівень реалізації заходів з державного планування економічного і соціального розвитку країни.

Ключові слова: державне планування, правове забезпечення, економічний і соціальний розвиток держави

На сучасному етапі залишається актуальним питання організації функціонування господарського комплексу країни, таким чином, аби це сприяло досягненню економічного і соціального благополуччя в суспільстві.

Безсумнівно, найбільш широкі повноваження з організації структурних зв'язків в економіці має держава в особі її органів, реалізація яких цілком успішно може бути здійснена щодо суб'єктів господарювання різних форм власності. Здійснення такого роду повноважень без втручання в сферу економічних інтересів суб'єктів господарювання не представляється можливим. Раціональне тому пояснення полягає у визначенні місця і ролі кожного суб'єкта господарювання в економічній системі країни. Від того наскільки результативно функціонує той або інший суб'єкт господарювання багато в чому залежить конкурентоспроможність і ефективність відповідної галузі економіки і господарської системи в цілому.

На даний час проблематика організації та здійснення планування соціально-економічного розвитку держави знаходить вияв переважно у працях правознавців-господарників та вчених-економістів, серед яких слід наголосити на роботах А.І. Амосова, Ю.С. Архангельського, О.П. Віхрова, О.С. Ємельянова, Е.М. Лібанової, В.К. Мамутова та ін. В той же час більш глибокого аналізу потребує сучасна правова політика Української держави, дефекти у творенні та реалізації якої обумовлюють незначний рівень реалізації заходів з державного планування економічного та соціального розвитку країни.

Метою роботи є висвітлення сучасного стану правового забезпечення державного планування та виявлення його недоліків, а також розробка пропозицій щодо їх усунення.

Сучасний світ представлений складними вертикально інтегрованими утвореннями, що налічують іноді у своєму складі тисячі середніх і великих підприємств. Як відзначає Д.В. Задохайло, на сьогодні в економіці України здійснюють свою діяльність 16 фінансово-промислових груп (як відмічає сам дослідник, цей термін має політологічне значення), які сукупно об'єднують 4654 окремих суб'єкти господарювання. Найбільш потужними в економічному сенсі є фінансово-промислова група "Приват" – 1089 підприємств, "СКМ" – 809 підприємств, "Укрпромінвест" – 348, "ІСД" – 342, "Фінанси і

кредит" – 314, агрохолдинг "Авангард" – 304, "Інтерпайп" – 242 [1, с. 119]. Переважно для своєї діяльності вони обирають холдингову організаційно-правову форму господарювання, об'єднуючи суб'єктів господарювання-флагманів відповідних галузей вітчизняної економіки. Нині такого роду утворення є присутніми в гірничо-металургійному комплексі, енергетичній галузі, у сфері транспорту, фінансів, зв'язку тощо.

Звичайно, навряд чи варто навмисно вишукувати в такій формі інтеграції капіталів якусь загрозу економічній безпеці держави. Тим більше, як відмічають окремі дослідники-економісти, ефективність вертикально інтегрованих структур проявляється в прирості валового регіонального продукту на одну особу і збільшенні надходжень до бюджетів різних рівнів [2, с. 76]. Але в той же час безперечним залишається факт, що свідчить про збільшення ступеню залежності соціально-економічних можливостей суспільства від "прихильності" таких суб'єктів господарювання.

Важливо врахувати і те, що діяльність вертикально інтегрованих структур відбувається не хаотично, а на жорсткій плановій основі з урахуванням даних попередніх прогнозних оцінок [3, с. 27]. До того ж "розростання" таких суб'єктів господарювання у більшості випадків також здійснюється на базі чіткого економічного розрахунку з акцентом на оптимізацію виробничих зв'язків. При цьому стратегічні переваги, як не дивно, з'являються завдяки приватизації найважливіших для економіки держави об'єктів права державної власності. У багатьох випадках доводиться говорити про об'єкти – цілісні майнові комплекси державних підприємств, приватизація яких стала можливою завдяки діям уповноважених органів державної влади. Досить згадати події, пов'язані з відчуженням державних пакетів акцій енергогенеруючих і енергопостачаючих підприємств, що раніше перебували в переліку тих суб'єктів господарювання, діяльність яких мала стратегічне значення для економіки і безпеки держави та які не підлягали приватизації.

На користь приватним інтересам триває робота з перегляду уповноваженими органами влади критеріїв віднесення об'єктів права державної власності до переліку тих, що не підлягають приватизації та мають загальнодержавне значення. Ідеологічну і нормативну

основу таких перетворень складають державні програмні документи, зокрема Державна програма приватизації на 2012-2014 роки, затверджена Законом України від 13.01.2012 р. Спираючись на ч. 3 ст. 11 Господарського кодексу України від 16.01.2003 р. (далі – ГК України), можна зробити висновок, що держава свідомо виражає в цій Програмі (одній з численних) своє бачення перспектив планування господарської діяльності в публічному секторі економіки. Лише за попередньою інформацією, приведеною в засобах масової інформації, намічене майже п'ятикратне – з 1492 до 290 – скорочення переліку об'єктів державної власності, що не підлягають приватизації. Серед інших об'єктів, фігурують майнові комплекси НАК "Нафтогаз України", ДАК "Чорноморнафтогаз", магістральний нафтопровід "Дружба" та ін. [4].

Глибше ознайомлення з текстом Державної програми приватизації на 2012-2014 роки дає підстави стверджувати, що, по суті, йдеться про спробу масового скорочення присутності держави в соціально-орієнтованих сферах економіки. Це знаходить вираз в положенні, відповідно до якого обсяг державного сектора в економіці України повинен скласти 25–30%. Якщо сприймати ці цифри серйозно (а інакше просто не можна), то доведеться констатувати потребу в здійсненні на найближчі два роки скоротливого "скидання баласту" у вигляді чергового переліку об'єктів державної власності.

Раніше, в проекті Державної програми економічного і соціального розвитку України на 2012 рік і основних напрямках розвитку на 2013 і 2014 роки, частка державного сектора економіки у ВВП країни була визначена у розмірі 37%. Звідси, нескладні арифметичні розрахунки показують, що "звуження" державного сектора економіки повинне статися в межах 7%–12%. А за цими відсотками приховуються цілком зримі та дохідні об'єкти, предствлені цілісними майновими комплексами підприємств, суб'єктами господарювання з корпоративними правами держави і т.д.

У цьому контексті досить показовою є інформація про продаж 45%-го державного пакету акцій "Крименерго", який намічався на початок травня 2012 року. За попередньою інформацією аналітиків, стартова ціна пакету "Крименерго" була еквівалентна залишковій вартості такої ж частки її основних фондів. При цьому за їх же оцінками "Крименерго" коштує стільки ж, скільки і електроенергія, яку ця компанія продає всього за десять тижнів [5]. При таких підрахунках нескладно здогадатися, що публічні зобов'язання приватного власника будуть виконані за рахунок доходів самої компанії, а не через власні капіталовкладення.

Подібний висновок знаходить своє підтвердження і в інформації, представленій в інтерв'ю экс-глави Фонду держмайна України В. Семенюк-Самсоненко, яка відмітила, що з моменту відчуження державного пакету акцій "Житомиробленерго" плата за 1 Квт електроенергії збільшилася в 10 разів (з 4 коп. до 40 коп.) [6, с. 5]. Як вірно акцентовано увагу, в таких умовах населення розглядається як засіб вирішення назрілих проблем у відповідній галузі економіки. Зміна форми власності на ключові об'єкти у сфері енергетики призводить додатково до того, що держава сама виступає "заручником" нових власників. Віддзеркаленням цього є ситуація, коли ПАО "АЕС Київобленерго" мало намір припинити подачу електроенергії на увесь промисловий майданчик Чорнобильської АЕС через наявність заборгованості у розмірі 12 млн 910 тис. грн. І це при тому, що дії з обмеження і припинення електропостачання споживачів Чорнобильської АЕС, як відзначалося на інтернет-сторінках, можуть негативно вплинути на функціону-

вання систем і обладнання, важливих для безпеки і, як наслідок, привести до виникнення надзвичайних ситуацій техногенного характеру [7].

З усього вищезгаданого можна зробити висновок, що державна програма приватизації не виконує властивих плануванню функцій, спрямованих, передусім, на консолідацію зусиль з метою вирішення життєво важливих для суспільства і держави завдань. Планування – невід'ємна складова управління господарською діяльністю, діяльність, націлена на надання економічній системі держави впорядкованості, створення передумов для втілення в життя концептуальних задумів.

Не випадково О.П. Віхров розглядає планування як одну зі сфер, в якій здійснюються організаційно-господарські відносини. Як відмічає дослідник, поєднання організаційно-правових і економічних начал знаходить відображення в господарсько-правовій літературі в розумінні планування як визначення за допомогою правових засобів (у правовій формі) основних напрямів і конкретних результатів економічного розвитку країни, регіонів, галузей народного господарства, господарських систем, окремих суб'єктів господарювання і їх структурних підрозділів [8, с. 301–302].

Планування в наведеному вище значенні припускає активну роль держави в організації господарської діяльності як в державному, так і приватному секторах економіки.

Нині більшість дослідників відзначають важливість участі держави в регулюванні економічних процесів, неприпустимість відстороненості від вирішення найважливіших завдань економічного і соціального розвитку суспільства [9]. Необмежена свобода ринкового господарства, з якою доводиться до цього дня стикатися в Україні і зведена до того ж в ранг основної ідеї роздержавлення вітчизняної економіки, несе в собі значно більше деструктивних начал.

Навіть найяскравіші представники школи економічного лібералізму в особі Д. Сороса відмітили, що ринкові сили, якщо їм надати повну владу, навіть в чисто економічних і фінансових питаннях викликають хаос і, насамкінець, можуть привести до падіння світової системи капіталізму [10, с. 23]. По словам Дж. М. Кейнса, капіталізм не має механізму, що забезпечує економічну стабільність. У зв'язку з чим, держава може і повинна грати активну роль у стабілізації економіки [11, с. 320]. Як вірно підкреслює Р.Б. Прилуцький, від ідей класичного, фундаментального ринкового лібералізму західна економічна наука відмовилася повністю ще в 20-30-х рр. минулого століття [12, с. 77]. На її фоні виник неолібералізм (і навіть ордолібералізм) з його провідною ідеєю "соціального ринкового господарства", де конкурентна ринкова економіка доповнюється соціально-спрямованим втручанням сильної держави.

Відхід від планування у бік генерації слабо погоджених між собою програм, а іноді програмно-цільових документів беззмістовного характеру або переслідуючих задоволення конкретно взятих приватних інтересів, стався через визнання за ним статусу рудимента адміністративно-командної системи.

Проте важливий для врахування є історичний приклад, який доводить, що тоталітарний політичний режим, на який так часто нарікали супротивники СРСР, і розуміння радянським населенням важливості ролі держави в економіці не мали ніякого взаємозв'язку. Так, на початку 50-х років ХХ ст. у рамках Гарвардського проекту американськими ученими було проведено масштабне політико-соціологічне дослідження радянського суспільства серед "неповерненців". Йдеться про 250 тисяч радянських громадян-біженців, що не поба-

жали повернутися на Батьківщину після Другої світової війни. Для гарвардських учених неочікуваною була позитивна оцінка колишніми радянськими громадянами (невдоволеними радянською системою) ролі держави в економіці країни. Вони були переконані, що держава загального благополуччя не може бути побудована на основі приватнокапіталістичного підприємництва. Близько двох третин опитаних виступали за державне планування і державну власність в економіці [13, с. 3].

І нині ідеї панування приватної власності не знаходять серед населення нашої країни однозначної позитивної оцінки. Лише 8,5 % населення вважають, що економіку України слід будувати на основі приватної власності, в той час, як державній віддають перевагу 43,2%. При цьому більш-менш сприймається приватна власність тільки за умови невикористання найманої праці. Ненависть, зневага або роздратування зустрічають власники великих підприємств у 21,6%, а власники землі, які використовують найману працю, – у 18,6% населення. У приватного власника згодні працювати лише 48% (у 1994 р. їх частка складала 53%, в 1997 р. – 55%, в 2000 р. – 56%, 2003 р. – 43%) [14, с. 134–135].

Відмічене демонструє те, що надати системності програмно-цільовому методу впливу на економічні процеси в країні представляється неможливим в умовах відсутності основ середньо – і довгострокового планування. Принаймні, до вирішення проблем середньострокового планування було раніше докладено найбільш активних зусиль, що знайшло вияв в підготовленому і представленому на розгляд Верховної Ради України проєкті Державної програми економічного і соціального розвитку України на 2012 рік і основних напрямках розвитку на 2013 і 2014 роки. Проте цей законопроект не отримав свого подальшого розвитку, оскільки 05.07.2012 р. він був відхилений і знятий з розгляду [15].

Причин тому можна знайти декілька, проте одна з головних полягає в прийнятті Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 17.05.2012 р. Цим Законом були внесені зміни до Закону України "Про державне прогнозування і розробку програм економічного і соціального розвитку України" і інші нормативно-правові акти, суть яких (змін) полягала у виключенні згадування про Державну програму економічного і соціального розвитку України із заміною на словосполучення "державні цільові програми".

У ст. 1 Закону України "Про державне прогнозування і розробку програм економічного і соціального розвитку України" програми економічного і соціального розвитку визначаються як державні цільові програми економічного, соціального розвитку, програми економічного, соціального розвитку Автономної Республіки Крим, областей, районів, міст. Крім того, в числі прогнозних і програмних документів економічного і соціального розвитку, приведених в ст. 4 згаданого Закону, про Державну програму економічного і соціального розвитку України не міститься жодної згадки.

Внесені зміни торкнулися і змісту компетенції Кабінету Міністрів України у сфері прогнозування і програмування соціально-економічного розвитку держави. Зокрема, з абз. 2 ст. 16 Закону України "Про державне прогнозування і розробку програм економічного і соціального розвитку України" виключені положення, які стосуються розробки і здійснення Кабінетом Міністрів України Державної програми економічного і соціального розвитку України на наступний рік.

В той же час навряд чи можна погодитися з втіленими в законодавстві новелами в частині применшення обсягу компетенції Уряду України в освітлюваній сфері.

Такі зміни не враховують конституційно-правові положення, згідно з якими Кабінет Міністрів України розробляє і здійснює загальнодержавні програми економічного, науково-технічного, соціального і культурного розвитку України (п. 4 ст. 116 Конституції України від 28.06.1996 р.). Додатково в існуючому виді норми Закону України "Про державне прогнозування і розробку програм економічного і соціального розвитку України" суперечать ГК України, в ч. 3 ст. 11 якого згадується про таку форму державного планування господарської діяльності як Державна програма економічного і соціального розвитку України.

Звичайно, вкрай складно виявити раціональне "зерно" у здійснених законодавцем кроках, якими, по суті, скасовано короткострокове державне планування економічного і соціального розвитку і покладений початок для ухилення від розробки середньострокових планів. Причина, як бачиться, криється в простих людських лінощах і небажанні забезпечити прозорість господарських процесів, які відбуваються в економіці країни. Адже, як свідчить досвід минулих років, розробка Програми вимагала узагальнення значної за обсягом і змістом інформації щодо різних галузей економіки, соціальної сфери зі встановленням чітких етапів, термінів і виконавців з відповідних заходів. Такими характеристиками відзначалася Державна програма економічного і соціального розвитку України на 2010 р., затверджена Законом України від 20.05.2010 р.

При припиненні практики розробки короткострокових програм економічного і соціального розвитку України залишається нез'ясованим питання відносно того, яким чином буде забезпечена координація різних існуючих на даний момент програм, які стосуються тих або інших питань розвитку виробництва, формування державних фінансів, забезпечення конкурентоспроможності вітчизняної економіки тощо. У такому разі неминучими представляються негативні прояви відсутності планових основ реалізації економічної політики держави.

Деякі з них вже досить рельєфно проявилися і даються взнаки, про що більш детально викладено у спільній роботі авторів, з якою можна ознайомитися на відповідній інтернет-сторінці [16].

Наведене вище дозволяє погодитися із твердженням В.К. Мамутова про необхідність розробки найближчим часом комплексного загальнодержавного довгострокового робочого плану соціально-економічного розвитку [17, с. 8]. Тим більше населення, як свідчать результати соціологічних досліджень, виступає за відновлення планового підходу в управлінні економікою країни. Зокрема, 48,4% учасників досліджень є прибічниками поєднання державного управління і ринкових методів, а 31,6% – висловлюються за повернення до планової економіки на основі повного державного обліку і контролю [18, с. 5].

Нині стає очевидним, що півзаходами досягти найбільш повного вирішення численних проблем у сфері економіки неможливо і потреба у відродженні методів господарського планування стає як ніколи актуальною. Між іншим, ця теза співзвучна з науковими висновками вітчизняних і зарубіжних учених-економістів [19; 20; 21; 22].

Резюмуючи наведений вище аналіз стану розвитку правового забезпечення планування економічного і соціального розвитку України слід зазначити, що надання цим відносинам нового сенсу і змісту в умовах змішаної соціально орієнтованої економіки дозволить зміцнити позиції держави як центру національної господарської системи. Заперечення об'єктивної необхідності, яка полягає в повнішому використанні державного

планування, призводить лише до повторення помилок, пройдених багатьма нині провідними економічно розвинутими країнами. Запорука успіху з реалізації заходів у рамках планування розвитку економічної системи криється в посиленні державного сектора і прирості обсягу державної власності, трансформації держави в основного інвестора реального сектора економіки; поширенні самою державою ідеї корпоративної соціальної відповідальності бізнесу, збереження за приватизованими об'єктами публічних функцій через конституційно-правовий припис "власність зобов'язує"; застосуванні економічних санкцій до суб'єктів господарювання, які вважають можливим здійснення власної господарської діяльності на базі приватизованих об'єктів на шкоду інтересам суспільства (зокрема, встановлення підвищених податкових ставок з певних видів податків без права включення в ціну продукції, робіт, послуг штрафної їх складової тощо); усуненні суперечностей у законодавстві України щодо здійснення короткострокового державного планування шляхом відновлення у системі загальнодержавних програмних документів Державної програми економічного і соціального розвитку України.

Підґрунтя для подальших досліджень можуть скласти більш глибокі наукові розробки питання вдосконалення правового механізму державного планування господарської діяльності.

Список використаних джерел

1. Задихайло Д. Модернізація правового господарського порядку в Україні (визначення масштабу проблематики) / Д. Задихайло // Вісник Академії правових наук України. – 2011. – № 4. – С. 114–125.
2. Тісунова В. Еволюція вертикально-інтегрованих корпоративних структур / В. Тісунова // Підприємництво, господарство і право. – 2011. – № 7. – С. 74–78.
3. Тісунова В. Модель корпоратизації господарюючих суб'єктів в області / В. Тісунова // Підприємництво, господарство і право. – 2011. – № 8. – С. 25–29.
4. Еременко А. Приватизація "Нафтогаза", газо- і нефтетранспортної системи или енергопривязанности олигархов? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gazeta.zn.ua/ECONOMICS/privatizatsiya_naftogaza_gazo_i_neftetransportnoy_sistemy_ili_energoprivyazannosti_oligarhov.html
5. Маскалевич И. "Крымэнерго": игра, которой не будет? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gazeta.zn.ua/ECONOMICS/krymenergo_igra_kotoroy_ne_budet.html

В. Устименко, д-р юрид. наук, проф.,

Р. Джабраїлов, д-р юрид. наук, доц.

Інститут економіко-правових досліджень Національної академії наук України, Донецьк

СОВРЕМЕННОЕ СОСТОЯНИЕ ПРАВОВОГО ОБЕСПЕЧЕНИЯ ПЛАНИРОВАНИЯ ЭКОНОМИЧЕСКОГО И СОЦИАЛЬНОГО РАЗВИТИЯ СТРАНЫ

В статье рассмотрено современное состояние правового обеспечения государственного планирования и акцентировано внимание на отдельных дискуссионных вопросах. Разработаны предложения относительно их возможного разрешения. Отмечено, что дефекты современной правовой политики Украинского государства обуславливают незначительный уровень реализации мер по государственному планированию экономического и социального развития страны.

Ключевые слова: государственное планирование, правовое обеспечение, экономическое и социальное развитие государства.

V. Ustyenko, Doctor of Law, Professor,

R. Dzhabrailov, doctor of sciences, professor

Institute of Economic and Legal Studies National Academy of Sciences of Ukraine, Donetsk

THE MODERN STATE OF THE LEGAL PROVIDING OF PLANNING OF ECONOMIC AND SOCIAL DEVELOPMENT OF COUNTRY

In the article the modern state of the legal providing of the state planning is considered and attention is accented on separate debatable questions. Suggestions are worked out in relation to their possible permission. It is marked that the defects of modern legal policy of the Ukrainian state stipulate the insignificant level of realization of measures on the state planning of economic and social development of country.

Key words: state planning, legal providing, economic and social development of the state.

6. Шкода О. Валентина Семенюк–Самсоненко: Передо мной складывали бумаги по предприятиям: это у Пинчука забори, а Коломойскому отдай / О. Шкода // Итоги недели. – 2012–2013. – 26 декаб. – 1 янв. (№ 52). – С. 5.

7. "АЭС Киевоблэнерго" с 29 декабря планирует отключить ЧАЭС от электроснабжения из-за долга в 12,9 млн грн [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.rbc.ua/rus/newsline/show/-aes-kiyoblenergo-s-29-dekabrja-planiruet-otklyuchit-chaes-27122012152500>

8. Віхров О.П. Організаційно-господарські правовідносини: моногр. / О.П. Віхров. – К.: Слово, 2008. – 512 с.

9. Шишкин С.Н. Предпринимательско-правовые (хозяйственно-правовые) основы государственного регулирования экономики / С.Н. Шишкин. – М.: Инфотропик Медиа, 2011. – 319 с.

10. Сорос Д. Кризис мирового капитализма. Открытое общество в опасности / пер. с англ. – М.: ИНФРА-М, 1999. – 262 с.

11. Макконнелл К.Р. Экономика: принципы, проблемы и политика; пер. с англ. 1-го изд. / К.Р. Макконнелл, С.Л. Брю. – К.: Хагар-Демос, 1993. – 785 с.

12. Прилуцький Р.Б. Принципи господарювання і модернізація господарського законодавства України на сучасному етапі розвитку / Р.Б. Прилуцький // Вісник господарського судочинства. – 2011. – № 3. – С. 73–81.

13. Медведев А. Гарвардский проект: полвека спустя / А. Медведев // Приложение "Российской газеты" "СОЮЗ. Беларусь-Россия". – 2003. – 4 сентября (№ 35). – С. 3.

14. Либанова Э. Ценностные ориентации и социальные реалии украинского общества / Э. Либанова // Экономика Украины. – 2008. – № 10. – С. 120–137.

15. Пропозиції Президента до Закону "Про Державну програму економічного і соціального розвитку України на 2012 рік та основні напрями розвитку на 2013 і 2014 роки" [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?pf3511=41158

16. Устименко В.А. Государственное планирование экономического и социального развития страны / В.А. Устименко, Р.А. Джабраїлов // [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://hozpravo.com.ua/conferences/uchastnik/index.php?ELEMENT_ID=695

17. Мамутов В. Без общегосударственного планирования экономику и страну не поднять (О новом подходе к проблемам государственного управления) / В. Мамутов, А. Ющик // Голос Украины. – 2010. – 23 июня (№ 114). – С. 8–9.

18. Крючков Г. Важный шаг на пути познания двадцатилетней трансформации нашего общества / Г. Крючков // Голос Украины. – 2012. – 21 марта (№ 51). – С. 5.

19. Емельянов А.С. Рынку нужна помощь... госплана / А.С. Емельянов // Голос Украины. – 2012. – 9 февр. (№ 25). – С. 20–21.

20. Архангельский Ю.С. Необходимость государственного планирования экономики обоснована экономико-математической теорией / Ю.С. Архангельский // Экономика Украины. – 2013. – № 1 (606). – С. 82–90.

21. Логинов В. К эффективности структурной перестройки промышленности / В. Логинов // Экономист. – 2012. – № 6. – С. 16–21.

22. Амосов А. О долгосрочной стратегии модернизации и развития промышленности / А. Амосов // Экономист. – 2012. – № 9. – С. 3–15.

Надійшла до редколегії 10.04.13